

UN AMIC INSEPARABLE

Senyors, estic capficat,
hem preocupa un gran fatic,
perquè a la meva edat,
m'ha sortit un dolç amic,

Ves qui m'ho avia de dir,
que hem despertes gran amor,
un bell amic per fruit,
de cos petit, ferm i fort.

Igual hem dona alegries,
que hem posa de mal humor.
sempre està amb mi, tots els dies,
que el tinc mig clavat al cor.

Com no vull abandonar-lo,
me l'emporto fins al llit,
i fins haig de contemplar-lo,
si hem desperto a mitja nit.

Si ell a cap hora no hem deixa,
no puc pas deixar-lo sol,
i perquè no tingui queixa,
el tapo amb el meu llençol.

Sempre hem parla a cada hora,
tant en ple dia o negra nit,
moltes vegades riu o plora,
segons el que li hagin dit.

Que me l'emporto a la feina,
a la taula per dinar,
i com és tant bona eina,
el tinc a prop per sopar.

Estic encegat i el guaito,
sempre reposa a prop meu,
i fins i tot quan m'afaito,
m'enraona si així o creu.

Si viatjo amb mi viatge,
l'agafo fort amb les mans,
i el miro a ell, no al paisatge,
i ens estimem com germans.

Com ulls de tendra mirada,
pot tenir l'enamorat,
per la seva dona amada,
sentint que te el cor robat.

Com ulls de vista cansada,
són els meus per el meu amic,
que no descanso, i m'agrada,
sentir amb ell el fatic.

Fins pel carrer si ens miren,
ens veuen tan agafats,
que més de quatre sospiren,
al veure'ns enamorats.

La gent camina com d'esma,
cap cot, mirant-se les mans,
sols guaitant aquella caixa,
que només porta entrebancs.

Ni amb la dona tinc palica,
quant faig córrer els meus dits,
sobre cosa tant petita
que m'ha robat els sentits.

M'agrades i t'avorreixo,
pot passar com molta gent,
que si tant de tu hem serveixo,
acabarem malament.

Esclaus de tant modernisme,
no podrem viure com cal,
que perdrem fins el civisme,
quan més viure amb pau ens cal.